

<http://www.larouche.se/artikel/eap-kan-ta-sverige-in-i-den-nya-varldsordningen>

av Hussein Askary

26 februari 2010

I december 2009 gick startskottet till en ny världsordning. I H.C. Andersens egen stad promenerade kejsaren omkring naken på klimatkonferensen - endast iklädd genomskinliga klimatlögnar.

Pojken som ropade att kejsaren faktiskt var naken var LaRouches rörelsen och ett antal individer och grupper som har kämpat för att avslöja bluffen om global uppvärmning. Men det var en grupp nationer ledda av Kina, Indien och några afrikanska länder som kastade ut honom i den obarmhärtiga kylan.

Kejsaren var EU-ledarna plus USA:s president Barack Obama. Direktstyrda av brittiska regeringen och kungahuset försökte de med klimatlögnerna driva igenom en politik för att förslava världen. Ett klimatavtal skulle ha tvingat alla världens nationer att överlämna sin självständighet och rätten till ekonomisk industriell utveckling till en världsklimatdiktatur. Kina och Indien, med uppbackning från Brasilien och Sydafrika, stod upp för sina rättigheter mot de gamla kolonialmakterna och knäckte Köpenhamns konspirationen.

Kina, Indien och Ryssland utgör tillsammans med ett friare USA kärnan i Lyndon LaRouches förslag till en ny världsekonomisk ordning, baserad på ett kredit- och valutasystem för finansiering av den eurasiska/afrikanska/amerikanska landbron. Genom stora satsningar på att bygga infrastruktur och utvecklingskorridorer med höghastighetstågssystem, kärnkraft, vattendammar och kanalsystem o.s.v, tillsammans med nya gemensamma projekt för att ta fram nya former av kärnenergi, som fusionskraft, och ett seriöst rymdprogram, skulle världen kunna besegra fattigdom, svält och krig. Dessutom skulle människornas ögon öppnas mot framtiden, när de ser att det som de bygger nu får värde och mening för de kommande generationerna.

Optimismen som skapas av vetenskapliga och tekniska framsteg lever fortfarande. Det brittiska imperiet har försökt kväva denna optimism, med sin människofientliga propaganda om att världen är överbefolkad, att resurserna är begränsade och att människan påverkar miljön och t.o.m. klimatet negativt varje gång ett samhälle vill förbättra sin produktivitet och levnadsstandard med hjälp av industrialisering och vetenskapliga genombrott.

Det som stod på spel också i Köpenhamn var begreppet suveräna nationalstater. Denna viktiga frukt av den Westfaliska freden 1648 lever än, trots att EU-ledarna och deras brittiska ideologer som folkmördaren Tony Blair dödförklarade den med invasionen av Irak 2003. Den lever långt bort från "det gamla Europa", där oligarkin fortfarande härskar men under nya former som EU och Lissabonfördraget, som flyttar bort makten från de europeiska nationernas folkvalda parlament och regeringar och samlar den i händerna på övernationella politiska institutioner som tjänar privata bank- och finansintressen, inte befolkningens välfärd.

LaRouches roll

Kina, Ryssland, Indien och de nationer som allierat sig med dem, har bestämt sig för att försvara sin självständighet och suveränitet men samtidigt samarbeta om att bygga sina ekonomier och växa tillsammans med ömsesidig respekt.

De deklarerade i Köpenhamn att deras prioritet var ekonomisk utveckling och framsteg och bättre

levnadsstandard för sina befolkningar. Vill Europa och USA begå kollektivt ekonomiskt självmord genom påhittade klimatmål, så var så goda. Utvecklingsländerna har andra mål och prioriteringar, precis som USA och Europa hade under den industriella revolutionen på 1800-talet och under återuppbyggnaden efter andra världskriget - innan "kulturrevolutionen" 1968 satte sina gröna tänder i samhällena i väst.

Denna nya världsordning har varit under framväxande i många år faktiskt. Till skillnad från massmedierna och den politiska eliten som togs på sängen i Köpenhamn, har vi i LaRoucherörelsen inte bara förutsett denna utveckling, utan spelat en nyckelroll i att skapa den.

Lyndon LaRouches och Helga Zepp-LaRouches ständiga dialog med politiska ledare, ekonomer och vetenskapsmän i Ryssland, Kina, Indien, Sydamerika och Afrika har format denna nya allians intellektuellt, även när dessa nationers ledare själva tvivlade på att den skulle komma till stånd.

De gigantiska långsiktiga avtal som Ryssland och Kina undertecknade i mitten av oktober 2009, med fokus på transportutveckling, var det fysiska startskottet för denna nya ordning. Det kom bara några dagar efter att Lyndon LaRouche haft ett meningsutbyte med Rysslands järnvägsminister Vladimir Jakunin på World Public Forum: Dialogue of Civilizations på Rhodos den 8-12 oktober.

Redan 1996 presenterade Helga Zepp-LaRouche det europeiska landbrokonceptet för det kinesiska ledarskapet vid en internationell konferens om Den nya Sidenvägen, det som sedan skulle bli Kinas största strategiska satsning. LaRoucherörelsen mobiliserade i Ryssland för byggandet av en förbindelse mellan Asien och Amerika över Berings sund, som skulle överbrygga klyftan mellan de två största kontinenterna. Nu är en tunnel under Berings sund med i de ryska utvecklingsplanerna.

I Afrika börjar LaRouches idé om en integration av kontinenten med hjälp av järnvägar och vattensystem ta form, i och med överenskommelsen mellan tolv afrikanska nationer om att bygga ett järnvägsnät från Dakar i Västafrika till Port Sudan i Östafrika. Projektet har fått stöd från Ryssland och Kina. Kina, Ryssland och Indien är samtidigt en gagerade i tiotals stora damm-, järnvägs- och jordbruksprojekt i hela Afrika.

En efter en börjar de afrikanska nationerna lämna sina förbindelser med de gamla kolonialmakterna i Europa, som bara plundrar Afrikas resurser men inte ger något tillbaka förutom skulder, vapen, legosoldater och hycklande predikningar om "demokrati". Afrika bygger i stället upp nya förbindelser med Asien, och får infrastrukturprojekt i utbyte mot sina råvaror.

Nu växer denna bro mellan nationer med häpnadsväckande fart. Bara EU och USA står utanför!

Utan USA går det inte

Här ligger paradoxen. Utan USA:s aktiva medverkan i LaRouches "fyrmaktskonstellation" för att skapa ett hållbart kredit- och valutasystem som på lång sikt kan finansiera alla dessa avtal, kommer det nämligen inte att fungera. Glöm inte att trots den positiva utvecklingen i öst, domineras hela världens finans- och valutasystem av det från London och Wall Street styrda penningssystemet, som är bankrutt. Kollapsar den amerikanska dollarn så betyder det en kollaps också för Kina, som sitter med de största innehaven av USA-dollar och amerikanska skuldpaper internationellt.

Vad gäller Europa så är de enskilda europeiska nationernas tekniska och industriella kapacitet, eller det som finns kvar av den, av avgörande betydelse för hur snabbt utvecklingen kan gå i Asien och Afrika.

Därför är USA:s och Europas nuvarande "ekonomiska självmordspolitik" en tragedi för hela mänskligheten.

Europa på väg ut ur historien?

Europa väster om Vitryssland upplever i dag en självförvållad ekonomisk kollaps. På direktiv från britterna och med stöd från Frankrike tvingades Tyskland efter Berlinmurens fall 1989 acceptera europrojektet som ett villkor för att de båda tyska staterna skulle få återförenas. Syftet med europrojektet var att förhindra en ekonomisk utveckling av hela Europa, en ny Marshallplan för hela Östeuropa i samarbete mellan Tyskland och Ryssland. Tyskland och de övriga EU-länderna skulle lämna ifrån sig självbestämmandet över framför allt sin ekonomiska politik.

I och med europrojektets lånetak och budgetunderskottsgolv tvingades EU-länderna till en ond spiral av nedskärningar och besparingar. Offentliga projekt för transport, energi, sjukvård och utbildning blev förbjudna och det som redan hade byggts blev kannibaliserat.

Nedskärningar i industri, kärnkraft och infrastruktur legitimerades av den gröna ideologin, som hade spridit sig över världen sedan 1970-talets början, och frigjorde pengar och finansiella medel för finansspekulation.

Globaliseringspolitiken som gjorde sitt intåg i 1990-talets början betydde att Europa och USA inte längre behövde producera sina egna konsumtionsvaror, de kunde ju importeras billigt från öst. Västvärlden skulle hädanefter ägna sig mer och mer åt finansspekulation i bubblor och den så kallade "tjänsteindustrin". Europas, Japans och USA:s regeringar hjälpte denna bubbeekonomi genom sina avregleringar av bank- och finanssektorerna, med en massiv nationell och privat skuldsättning som resultat.

När denna fantasivärld sprack 2007 gick USA och EU in för att rädda just de bank- och finansinstitutioner som hade orsakat krisen med ett ohämmat sedeltryckande, billiga lån och ännu mer nedskärningar i statliga budgetar. Nu i början av 2010 har den onda spiralen nått sin offentliga avgrund.

Hela EU- och europrojektets existens hotas just nu av nära förestående statsbankrutter i flera av EU:s

medlemsstater. Värst är situationen i Spanien, Grekland, Portugal och Irland. Mot dessa länder driver EU-kommissionen och den europeiska centralbanken ECB en politik som kommer att skapa socialt och politiskt kaos. Man försöker tvinga dem till drakoniska besparingar för att få ner statsskulder och budgetunderskott. Allt medan ECB och de övriga regeringarna fortsätter sina brandkårsutryckningar för att rädda banker i nöd med tusentals miljarder euro.

Systemet måste räddas till varje pris, säger regeringarna. Men systemet är redan dött. Om systemet ska räddas dör nationerna. Det enda som blir kvar är ett gammalt bankrutt och farligt imperium. Vilket var ungefär vad Ambrose Evans-Pritchard skrev i Daily Telegraph den 17 januari (se ruta).

Vad gör Obama?

USA är sedan 1960-talet drabbat av samma gröna och monetaristiska sjukdom som Europa. Men till skillnad från de europeiska länderna är USA en sann republik som grundades på idén att varje individ har rätt att utvecklas och nå sin yttersta potential. Detta blir möjligt under skydd av konstitutionen, genom att staten, på det sätt som presidenter som Abraham Lincoln, Franklin D. Roosevelt och John Kennedy uttryckte, fokuserar på vetenskapliga och tekniska framsteg och hela tiden strävar att övervinna alla hinder för samhällets fortsatta utveckling.

Men president Obama är, som LaRouche varnade redan under valkampanjen 2008, inget mer än ett verktyg för finansmännen i London och Wall Street (d.v.s. det brittiska imperiet under monarkins oligarkiska kontroll). Obamas uppgift är att förintna den amerikanska drömmen och driva igenom den fascistiska gröna

åtstrammingspolitik som George W. Bush inte skulle klarat av att genomföra, eftersom han var så hatad.

Obama-administrationen har bevisat att så är fallet genom sin fanatiska nitiskhet att fortsätta den bankrättningspolitik som Bush påbörjade och samtidigt strama åt och skära ner i de offentliga utgifterna, bl.a. genom en sjukvårdsreform som liknar det nazistiska "Tiergarten 4"-programmet (se förra numret av denna tidning) och genom sin nedläggning av Nasas viktigaste program för att återvända till månen och bygga nya rymdfarkoster. Nasa och försvarsindustrin var, efter bilindustrins sammanbrott, den sista bastionen för verktygsmaskinteknologin i USA.

I och med detta har Obama i praktiken uttalat sin dödsdom mot hjärtat i den amerikanska drömmen. Obama har dessutom ökat USA:s inblandning i det impopulära kriget i Afghanistan. Det är därför inte konstigt att det amerikanska folket reser sig i revolt mot denna president som de hade fäst så många förhoppningar vid. Enligt LaRouche är USA under Obama inte dugligt till att vara med i "fyrmaktsdynamiken". En förändring av USA:s politik genom Obamas frivilliga avgång, eller avsättning, är därför avgörande för att världen ska kunna ta sig ur denna farliga kris.

Samtidigt någonstans i öst ...

Ledarna i Ryssland, Kina, Indien och andra länder började inse hur galna västvärldens ledare blivit. De började bygga upp ett gemensamt försvar genom att satsa på starka inhemska marknader, i stället för att vara beroende av export till bankrutta kunder. Detta innebar fokus på utveckling av nationell infrastruktur, energi- och råvaruförsörjning samt import av viktiga teknologiska kunskaper och verktyg. Det som inte gick att utveckla hemma säkrades genom avtal med andra nationer, exempelvis avtalen mellan Ryssland och Kina om järnvägar, kärnkraft och rymdteknik, eller inköp av krisande fabriker i USA och Europa.

En Vernadskijstrategi

Denna nya dynamik hänger ihop med vad LaRouche har kallat en "Vernadskijstrategi" för utveckling av hela biosfären på jorden och även i solsystemet och ännu längre bort.

Den rysk-ukrainska vetenskapsmannen Vernadskij som myntade begreppet biosfär, menade att den biosfär vi lever i har skapats av levande processer under en period av miljarder år, i en utvecklingsprocess där levande processer utnyttjar och förvandlar icke-levande materia för att skapa förutsättningar för mera liv. Någon s.k. balans i nolltillväxt, som dagens ekologer och ekonomer drömmer om, har aldrig funnits, bara utveckling.

Med människans uppkomst, som införde förnuft och skaparförmåga, intensifierades denna process; den blev mer organiserad genom jordbruk, skogsbruk, utveckling av infrastruktur m.m. Förnuftet utnyttjar både de levande och icke-levande processerna för att skapa mer organiserade livsformer, i det som Vernadskij kallar noosfären. All ekonomisk kunskap och samhällsorganisering bör betraktas ur denna synvinkel. Detta är LaRouches begrepp fysisk ekonomi.

Människans sanna förhållande till naturen är det som ger människan existens en mening från generation till generation. I stället för marknadsekonomin falska lära om "tillgång och efterfrågan" som drivmotorn för en ekonomi, är det stimulansen av kreativiteten och fantasin hos människan och produktiva satsningar av hela samhället som skapar efterfrågan.

Därför kommer en ny ekonomisk ordning att hänga på att suveräna nationer skapar visioner och regeringsformer för att förverkliga mänsklighetens stora uppgift i historien. Detta var kärnan i skapandet av

den amerikanska republiken och det riktiga "amerikanska ekonomiska systemet" efter revolutionen 1776. Detta är ristat i sten i den amerikanska konstitutionen. Därför är USA:s ledande roll för den nya världsordningen avgörande, en roll som inte liknar något vi har sett komma från USA de senaste 40 åren.

Rädda nationalstaten Sverige

Sveriges roll i den nya ordningen bör inte vara mindre än någon annan nations. Hindret är att våra händer är bakbundna på grund av medlemskapet i det fallfärdiga EU-systemet och våra ledares hängivna lydnad mot den brittiska monetaristiska och gröna anti-industriella ideologin.

Sverige har i mer än 100 år byggt upp en fantastisk potential av industrier och teknikgenererande företag genom den fantastiska uppfinnartradition som har satt Sverige på världskartan. Statens roll i ett modernt samhälle är att skydda och främja denna potential, både för vår egen skull och för resten av mänskligheten. Men det är något som inte är tillåtet inom EU:s ramar. Bara ett självständigt Sverige kan skapa nationella krediter, inte för att rädda banker och spekulanter, utan för att göra de fysisk-ekonomiska satsningar som företagen kan leda och bygga. Vi bör börja omedelbart med krediter till byggande av nya kärnkraftverk och ett nätverk av magnetsvävartåg som så småningom kan kopplas till grannländerna och resten av Europa. Med en arbetslöshet som når historiska nivåer behöver vi satsa på industriinriktad utbildning för våra ungdomar.

EU-projektet, som enligt propagandan skulle skapa fred och samarbete, skapar nu tvärtom söndring mellan de enskilda europeiska länderna som drabbas av olika grader av den ekonomiska sammanbrottskrisen. Detta är inte den vision som Charles de Gaulle och Konrad Adenauer hade om en förening av suveräna nationer i samarbete, utan en imperialistisk maktkoncentration. Sverige bör därför lämna EU och bygga broar med nationerna i öst där framtiden växer fram. Andra europeiska nationer kommer att följa med så småningom, om de vill överleva.
